

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2014.Α' ΛΟΥΚΑ.

Χαρίτωνος ομολογῆτος, Βαρούχ προφῆτου,

ἔτος 7^{ον} Τεύχος 314

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή ο Ευαγγελιστής Λουκάς μάς περιγράφει την κλήση του Πέτρου, του Ιακώβου και του Ιωάννη. Ο Χριστός, αφού χρησιμοποίησε το πλοίο του Πέτρου για να κηρύξει στο λαό, τον διατάζει να ρίξει στη θάλασσα το δίχτυ. Κι εκείνος, παρά τον κόπο της προηγούμενης νύχτας, που μάλιστα δεν είχε αποδώσει καρπούς, από σεβασμό και υπακοή προς τον Διδάσκαλο έριξε τα δίχτυα στη θάλασσα και έπιασε τόσα πολλά ψάρια, που ήρθαν και ο Ιάκωβος με τον Ιωάννη με το δικό τους πλοίο να βοηθήσουν στην ανέλκυση των ψαριών, που γέμισαν και τα δύο πλοία σε βαθμό που σχεδόν να βυθίζονται. Μπροστά σε τούτο το αδιαμφισβήτητο θαύμα, που γέμισε δέος και κατάπληξη όλους τους ψαράδες, ο Πέτρος πέφτει και προσκυνεί τον Ιησού. Και ο Κύριος τον καλεί στο εξής να γίνει αλιέας ανθρώπων, να γίνει δηλαδή μαθητής Του και απόστολος του Ευαγγελίου. Χωρίς δεύτερη σκέψη, τόσο ο Πέτρος όσο και ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, παράτησαν στην ακτή και τα πλοία τους και τα ψάρια και ακολούθησαν τον Χριστό, αποδεχόμενοι την πρόσκληση που τους έκαμε.

Στην διήγηση αυτή βλέπουμε κάποια στοιχεία της προσωπικότητας των αγίων Αποστόλων, τα οποία όχι μόνο διέκρινε ο Χριστός προκειμένου να τους προσκαλέσει να γίνουν μαθητές Του, αλλά αποτελούν και απαραίτητες προϋποθέσεις για τον καθένα μας, προκειμένου να είναι και να λογίζεται χριστιανός. Και αυτά δεν είναι άλλα από την απλότητα της καρδιάς, την υπακοή στο θέλημα του Θεού, την πίστη και την προθυμία.

Ο Χριστός ζητάει από τον Πέτρο να ρίξει πάλι τα δίκτυα στη θάλασσα. Ο απλός ψαράς της Γεννησαρέτ με απλότητα, χωρίς να προβάλλει αντιρρήσεις ότι είναι αδύνατον τέτοια ώρα να πιάσουν ψάρια, υπακούει στην προτροπή του Χριστού. Χωρίς να σκεφτεί τον κόπο, πρόθυμα «χαλάει» το δίχτυ και όταν βλέπει το μέγεθος του θαύματος, με πίστη πέφτει και προσκυνεί τον Χριστό. Η Πίστη του πάλι είναι που του υπαγορεύει, όπως και στους άλλους δύο φίλους του ψαράδες, πρόθυμα και χωρίς ενδοιασμό να εγκαταλείψουν τα πάντα και να ακολουθήσουν τον Διδάσκαλο.

Αν κοιτάξουμε την ιστορία της Εκκλησίας θα διαπιστώσουμε ότι τα στοιχεία αυτά, η πίστη δηλαδή, η απλότητα, η υπακοή και η προθυμία, είναι κοινά σε όλους τους αγίους, σε όλους εκείνους τους ανθρώπους που έβαλαν πάνω από τον εαυτό τους το Χριστό και την Εκκλησία. Είναι τα χαρακτηριστικά εκείνα που τους επέτρεψαν να ζουν και να κινούνται επάνω

στη γη και παράλληλα να είναι πολίτες του Ουρανού. Είναι τα στοιχεία εκείνα που έχουμε όλοι μας ανάγκη προκειμένου να μη χάνουμε τον προσανατολισμό μας μέσα στον ωκεανό της ζωής και της βιοπάλης και να μην καταποντιζόμαστε από την καθημερινότητα.

Η ζωή μας χρειάζεται πίστη. Χωρίς την πίστη στο Θεό, ο κάθε άνθρωπος τελικά μένει μόνος του επάνω στη γη, έρμαιο των περιστάσεων και των πειρασμών του βίου. Χωρίς την πίστη δεν έχει ούτε πυξίδα στη ζωή του, ούτε άγκυρα, δεν έχει δηλαδή ούτε προσανατολισμό αλλά ούτε και στήριγμα από το οποίο να παίρνει δύναμη. Και η πίστη δεν είναι μια αφηρημένη έννοια, αλλά η βεβαιότητα ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Θεάνθρωπος Σωτήρας μας, ο φίλος μας και ο αδελφός μας.

Χωρίς πάλι την απλότητα της καρδιάς ούτε η πίστη μπορεί να εδραιωθεί ούτε το θαύμα στη ζωή μας να γίνει. Αν αρχίσουμε να αμφιβάλλουμε και να διερωτόμαστε για τα μυστήρια του Θεού, αν προσπαθούμε με τα δικά μας μέτρα να κρίνουμε και να κατανοήσουμε το θέλημά Του, αν αρχίσουμε να αμφιβάλλουμε ότι είναι δίπλα μας και ότι έχει τη δύναμη να πραγματοποιήσει το θαύμα στη ζωή μας, τότε τίποτα δεν μπορεί να γίνει. Αν δεν έχουμε την παιδική απλότητα να δεχτούμε ότι για τον Θεό τα πάντα είναι δυνατά, τότε δυστυχώς και η ίδια μας η πίστη σταδιακά θα εξασθενεί και θα χαθεί.

Η υπακοή και η προθυμία πάλι είναι αλληλένδετες. Ο Χριστός μάς καλεί όλους να Τον ακολουθήσουμε, να γίνουμε μαθητές Του, να ακούσουμε τον λόγο Του και να Τον μιμηθούμε στην πορεία Του μέσα στον κόσμο, που συχνά δεν Τον δεχόταν και δεν Τον δέχεται, να συσταυρωθούμε μαζί Του, να ζήσουμε τέλος μαζί Του το φως και τη χαρά της Αναστάσεως. Δεν μάς υποχρεώνει, αλλά δείχνει το δρόμο σε αυτούς που θέλουν να Τον ακολουθήσουν. Άρα η υπακοή στο θέλημα του Θεού μπορεί να εννοηθεί μόνο όταν γίνεται με προθυμία, όχι καταναγκαστικά, ούτε από φόβο, αλλά με ζέση ψυχής, με χαρά, με διάθεση αγωνιστική.

Όλα αυτά τα στοιχεία, πίστη, απλότητα, υπακοή στο θέλημα του Θεού και προθυμία, είναι τα απαραίτητα εφόδια για τη ζωή μας. Είναι εκείνα που δεν θα μας αφήσουν να αποπροσανατολιστούμε μέσα στην κακία και τους πειρασμούς του κόσμου, και θα μας οδηγήσουν στο φώς του Χριστού. Αρκεί να θέσουμε τον Χριστό ως πρώτη επιλογή στη ζωή μας και να μιμηθούμε τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, οι οποίοι «ἀφέντες πάντα ἠκολούθησαν αὐτῷ».

π. Χερουβείμ Βελέτζας

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ Ο ΕΓΚΛΕΙΣΤΟΣ

Εξέχουσα θέση στη χορεία των αγίων της Εκκλησίας μας έχει ο αναχωρητής Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος. Μια μορφή που αγιάζει την Πάφο και τους προσκυνητές του ασκητηρίου του, που το επισκέπτονται από όλη την Κύπρο.

Ο Άγιος Νεόφυτος γεννήθηκε το 1134 στα Λεύκαρη. Σε ηλικία 18 ετών εγκατέλειψε τους γονείς του και το γάμο που του ετοίμαζαν και αναχώρησε για τη Μονή του Αγίου Ιωάννου του

Χρυσοστόμου στους πρόποδες του Πενταδάκτυλου, με σκοπό να γίνει μοναχός γιατί έβλεπε το μάταιο του κόσμου τούτου, όπως ο ίδιος αφηγείται.

Στη Μονή του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, έμαθε τα πρώτα γράμματα, γιατί όταν πήγε εκεί ήταν εντελώς αναλφάβητος, και αποστήθισε ολόκληρο το Ιερό Ψαλτήριο.

Στο Μοναστήρι του ανέθεσαν το διακόνημα του εκκλησιάρχη και έτσι ερχόταν σε επαφή με πολύ κόσμο, πράγμα που το δυσαρεστούσε. Έτσι μετά από επτά χρόνια παραμονής του εκεί, αποφάσισε να φύγει για πιο ήσυχο τόπο. Διάλεξε τους Αγίους Τόπους, τους οποίους και επισκέφθηκε, προσκύνησε τον Παν άγιο Τάφο και μη βρίσκοντας κατάλληλο τόπο για άσκηση, επέστρεψε στην Κύπρο, με σκοπό να πάει στο όρος Λάτρους στη Μικρά Ασία.

Στο λιμάνι της Πάφου οι τότε κρατικοί υπάλληλοι τον ταλαιπώρησαν γι' αυτό και άλλαξε γνώμη και αποφάσισε να μείνει στην Κύπρο. Επισκέφθηκε τον Μελισσόβουνο που βρίσκεται βορειοδυτικά της πόλης της Πάφου, βρήκε ένα μικρό σπήλαιο και έμεινε εκεί τέσσερις μήνες, για να βεβαιωθεί ότι ο τόπος είναι ήσυχος. Αφού βεβαιώθηκε για το απόμερο του τόπου, εγκαταστάθηκε οριστικά στο σπήλαιο το οποίο ονόμασε Εγκλείστρα και το αφιέρωσε στον Τίμιο Σταυρό. Αργότερα μεγάλωσε την Εγκλείστρα και τη χώρισε σε Ναό, Τράπεζα και άλλα βοηθητικά μέρη και τα αγιογράφησε.

Η φήμη της αγιότητας του Νεοφύτου έφθασε σε όλα τα μέρη της Κύπρου και η Εγκλείστρα έγινε προσκύνημα για πολλούς πιστούς. Ο άγιος ποτέ δεν έφυγε από την Εγκλείστρα του, μάλιστα όταν οι επισκέπτες άρχισαν να πληθαίνουν, ανέβηκε πιο ψηλά σε άλλο σπήλαιο και συμβούλευε από εκεί. Παρά το γεγονός όμως ότι δεν έφυγε ποτέ από το ασκητήριό του, είχε πλήρη εικόνα των γεγονότων της εποχής του, τα οποία και κατέγραψε. Οι πληροφορίες του είναι και ακριβείς και σημαντικές για τα γεγονότα της εποχής εκείνης και τον καθιστούν ένα από τους σημαντικότερους ιστορικούς των χρόνων του.

Ανάμεσα σ' άλλα μας πληροφορεί για την πτώση της Ιερουσαλήμ από το στρατό του Σαλαδίνου το 1187, θρηνεί για την πτώση της Κωνσταντινούπολης από τους Φράγκους το 1204, ζει και υποφέρει από τα δεινά που έπληξαν την Κύπρο με τον αποστάτη τύραννο Ισαάκιο Κομνηνό και την παράδοση της Κύπρου στο Ριχάρδο το Λεοντόκαρδο, το 119-1, την πώληση της μετά από λίγο στους Ναίτες και τους Λουζινιανούς και την αρχή της Φραγκοκρατίας στην Κύπρο.

Πραγματικός αναχωρητής και ασκητής, πρότυπο για όλους τους μοναχούς ο Άγιος Νεόφυτος έζησε για 60 ολόκληρα χρόνια στο ασκητήριό του, συνέγραψε πάρα πολλά έργα, ερμηνευτικά στην Αγία Γραφή, τυπικές διατάξεις για τη σωστή λειτουργία των Μονών, ιστορικά, λόγους για διάφορες μνήμες Αγίων στις οποίες διασώζει και βιογραφικά πολλών γνωστών και αγνώστων Αγίων της Κύπρου, ακολουθίες για μνήμες Αγίων και άλλα πολλά. Ο Άγιος άφησε την πρόσκαιρη ζωή και αναχώρησε για την αιωνιότητα σε μεγάλη ηλικία, στις 12 Απριλίου 1219. Πριν την κοίμηση του οργάνωσε την Εγκλείστρα και θεμελίωσε το Ναό που υπάρχει μέχρι σήμερα στη Μονή και είναι αφιερωμένος στην Κοίμηση της Παναγίας.

Στις 28 Σεπτεμβρίου 1750 βρέθηκε ο τάφος του Αγίου που είχε ξεχασθεί με την πάροδο του χρόνου και έγινε ανακομιδή των λειψάνων του. Αυτή τη μέρα, στις 28 Σεπτεμβρίου δηλαδή, γίνεται και μεγάλη πανήγυρις στη Μονή του που είναι σήμερα μια από τις τεσσερις Σταυροπηγιακές Μονές της

Κύπρου. Μεγάλη συγκέντρωση προς τιμή του Αγίου Νεοφύτου γίνεται και στις 24 Ιανουαρίου κάθε χρόνο, σε ανάμνηση της θαυμαστής διάσωσής του το 1198, όταν έπεσε από τον κρημνό ενώ λάξευε την «Ανωτέραν Εγκλείστραν». Μάλιστα την ημέρα αυτή τη γιόρταζε ο ίδιος ο Άγιος που έγραψε και σχετική ακολουθία προς τούτο.

Η Μονή του Αγίου Νεοφύτου πρόσφερε ανεκτίμητες υπηρεσίες στον Κυπριακό Ελληνισμό. Στα δύσκολα χρόνια της ξένης κατοχής στήριξε και εμπύχωσε τον Παφιακό λαό. Μεγάλη ήταν και η συνεισφορά της στον απελευθερωτικό μας αγώνα. Πέρα από την ενεργό συμμετοχή των πατέρων στον αγώνα, η Μονή φιλοξένησε και προστάτευε πολλούς αγωνιστές και τροφοδοτούσε με τα απαραίτητα τις ομάδες των αγωνιστών που δρούσαν στη γύρω περιοχή.

Από τη Μονή του Αγίου Νεοφύτου προέρχεται και ο σημερινός Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Χρυσόστομος ο Β', που υπηρέτησε εκεί ως δόκιμος (1953 - 63), ως διάκονος (1963 - 72) και ως ηγούμενος (1972 - 78). Για την Κύπρο ο Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα στοιχεία της Ελληνικής και χριστιανικής ταυτότητάς της. Είναι ένας κρίκος που συνδέει τους μεταγενέστερους με την ένδοξη Ελληνική Βυζαντινή αυτοκρατορία μας και διαλαλεί πως η δική μας παρουσία στα αγιασμένα χώματα της Κύπρου είναι μια αδιάκοπη συνέχεια των Ελλήνων και Ορθόδοξων προγόνων μας.

Ο Όσιος Κυριακός ο Αναχωρητής

Ο Όσιος Κυριακός ήταν άνθρωπος που καλλιεργούσε «ύπομονήν, πραότητα» (Α' προς Τιμόθεον, στ' 11). Γι' αυτό και πέτυχε στην ασκητική του ζωή. Γεννήθηκε στην Κόρινθο το 5ο αιώνα μ.Χ., από Ιερέα πατέρα, τον Ιωάννη. Τη μητέρα του την έλεγαν Ευδοξία και είχε αδελφό τον Αρχιεπίσκοπο Κορίνθου Πέτρο.

Από ιερατικό, λοιπόν, γένος ο Κυριάκος, σε νεαρή ηλικία πήγε στα Ιεροσόλυμα και από εκεί στη Λαύρα του Μεγάλου Ευθυμίου. Εκεί, ο Μέγας Ευθύμιος, τον έκανε μοναχό και τον έστειλε στον ασκητή Γεράσιμο. Όταν πέθανε ο Γεράσιμος, ο Κυριακός επέστρεψε στη Λαύρα του Ευθυμίου, όπου με ζήλο καλλιεργούσε τις αρετές του, ώσπου κάποια στάση που έγινε στη Λαύρα του Ευθυμίου τον ανάγκασε να πάει στη Λαύρα του Σουκά. Εκεί 40 χρονών χειροτονήθηκε πρεσβύτερος και ανέλαβε την επιστοασία του Σκευοφυλακίου.

Εκείνο που τον διέκρινε απέναντι στους συμμοναστές του, ήταν ο γαλήνιος τρόπος με τον οποίο τους αντιμετώπιζε, γι' αυτό και ήταν παράδειγμα προς μίμηση από όλους. Εβδομήντα χρονών ο Κυριακός, έφυγε κι από εκεί και με υπομονή γύρισε πολλά μοναστήρια και σκήτες, όπου έζησε με αυστηρότατη άσκηση. Τελικά, πέθανε 107 χρονών, και σε όλους έμεινε η ενθύμηση του ασκητή, που έδειχνε «πραότητα προς πάντας ανθρώπους» (Προς Τίτον, γ' 2). Πραότητα, δηλαδή, σ' όλους ανεξαιρέτα τους ανθρώπους.